

dette Lovforslag passere saaledes som det er vedtaget i det andet Ting, og med den frie Stilling, som det i alle Henseender indrømmer alle Kommuner.

Indenrigsministeren (P. Munch): Selve det Lovforslag, som her foreligger, har naturligvis ikke foreligget Kommunerne til Afgørelse og Behandling, men er Resultatet af de Spørgsmaal, som have været rettede til Kommunerne. Svarene paa disse Spørgsmaal have givet os det Indtryk, at det i al Almindelighed vilde tilfredsstillende at gaa en saadan Vej. Vi kunde ikke lade det hele falde, naar omkring 400 Kommuner have ytret meget kraftigt Ønske om Rottekrigens Fortsættelse, og da Flertallet af Købstadkommunerne og dog omkring $\frac{1}{3}$ af Landkommunerne have udtalt Ønsket derom, syntes det os, at det var den rigtige Fremgangsmaade at stille dem frit, saaledes som Lovforslaget her gør.

Helt at lade Loven bortfalde, vilde desværre have den vanskelige Side, at Staten saa ikke længere fik Haand i Hanke med hele denne Sag. Rottekrigen vilde ikke derfor slutte, men den vilde blive ført meget mere spredt og tilfældigt og med endnu større Stridigheder formodentlig mellem de forskellige Foreninger og med endnu mindre Mulighed for, at man fra Statens Side kunde øve Kontrol med de Midler, som anvendes.

Jeg tror, at dette lille Lovforslag, uskyldigt og beskødent som det er, maa anses for at være praktisk nyttigt, og jeg anbefaler det derfor til velvillig Vedtagelse.

Rambusch: Jeg vil gøre det ærede 9de kongevalgte Medlem (Jørgen Berthelsen) opmærksom paa, at de Slutninger, han drog af Udtalelserne fra Kommunerne, maaske ere noget forfejlede. Thi da Rotten som bekendt er et Vandredyr, er dens Udbredelse i de forskellige Kommuner overordentlig forskellig, og deraf, at kun $\frac{1}{3}$ af Landkommunerne er med, kan det slet ikke sluttes, at Landet som Helhed er imod det. Det er ikke usandsynligt, at den Trediedel, der har udtalt sig for Bevarelsen af Loven, er dem, der plages af

Rotter, og de to Trediedele de Kommuner, hvor der er forholdsvis faa Rotter.

Mine Erfaringer om Rotternes Skadelighed skrive sig netop ganske særlig fra Landforhold. Naar en Gaard paa Landet bliver hærget af Rotter, er det en stor Kalamitet. Jeg har været Vidne til, hvorledes man har kæmpet lange Tider forgæves, inden man nogenlunde fik Bugt med Rotteplagen. Jeg er tilbøjelig til at sige, at den Skade, man anslaaer, at Rotten gør, er snarere for lavt anslaaet end for højt. Thi man kan ikke alene regne med, hvad de æde, det er kun en ringe Brøkdel af, hvad de ødelægge, ikke alene af Korn, men ved at gnave ogsaa af andre Genstande, Lædertøj o. s. v., og det spiller en meget større Rolle, end hvad de fortære.

Jeg tror ikke, at man har Ret til at sige, at Landet er imod denne Foranstaltning, fordi et Flertal af Kommunerne ikke har brudt sig om den. Den Skade, som sker i mange af Landkommunerne er saa stor, at det staaer Maal med den Skade, som sker i Købstadkommunerne.

Da ikke flere forlangte Ordet, sluttedes Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling
vedtoges uden Afstemning.

Jørgen Berthelsen: Jeg tillader mig at foreslaa Lovforslaget henvist til et Udvalg paa 9 Medlemmer.

la Cour: Jeg tillader mig at foreslaa, at Lovforslaget ikke sendes i Udvalg, men gaar direkte til anden Behandling.

Tvede: I Anledning af dette Forslag vil jeg dog i Henhold til den Coutume, der hersker i dette Ting, anbefale mine Meningsfæller at stemme for Udvalgs Nedsættelse. Det er jo saa Skik, at vi ikke, fordi mulig det ene Parti er lidt stærkere repræsenteret end det andet, paa dette Punkt ville benytte os deraf. Jeg tror, at vi skulle følge det ærede 9de kongevalgte Medlems (Jørgen Berthelsen) Forslag om at nedsætte Udvalg om Sagen.